

Despre credință

Emanuel Swedenborg – 1688 - 1772

Credința este recunoașterea interioară a Adevărului.

1. În zilele noastre, prin credință se înțelege ideea că un aspect este într-un anumit fel, pentru că așa ne învață Biserica și pentru că acel lucru nu este evident pentru înțelegerea noastră. Căci se spune astăzi: „Crede și nu te îndoii”. Dacă răspunzi: „Nu înțeleg”, ți se spune că acesta este și motivul pentru care acel lucru trebuie crezut. De aceea, credința din zilele noastre este o credință în ceea ce nu este înțeles și de aceea poate fi numită credință oarbă; și cum ea este transmisă de la o persoană la alta, ea are un caracter istoric. În cele ce urmează vom vedea că aceasta nu este de fapt adevărata credință spirituală.

2. **Credința autentică este o recunoaștere a faptului că un anumit aspect este așa pentru că este adevărat.** Iar cel care are o credință autentică gândește și vorbește astfel: „Acest lucru este adevărat și de aceea îl cred.” Credința este în legătură cu adevărul și adevărul este corelat cu credința. Mai mult, dacă un asemenea om nu înțelege că un lucru este adevărat, el spune: „Nu știu dacă acest lucru este adevărat sau nu; și deci încă nu îl cred. Cum să cred ceva ce nu înțeleg? Ar putea să nu fie adevărat.”

3. Dar, se spune de obicei, nimeni nu poate înțelege aspectele spirituale sau teologice pentru că ele țin de domeniul supranaturalului. Totuși, adevărurile spirituale sunt la fel de susceptibile de a fi înțelese ca și adevărurile naturale; și, deși înțelegerea lor ar putea fi neclară, atunci când sunt auzite, ele pătrund atât de adânc în conștiința ascultătorului, încât acesta poate discerne cu ușurință dacă sunt sau nu adevăruri; și acesta este valabil mai ales în cazul celor care iubesc adevărurile. Cunoașterea acestor lucruri mi-a fost acordată prin intermediul mai multor experiențe. Am avut posibilitatea să discut cu oameni ignoranți, întunecați la minte și proști; și, de asemenea, cu oameni născuți în sânul Bisericii și care auziseră ceva despre Dumnezeu, credință și caritate, dar cu toate acestea erau scufundați în minciună și rele. Am putut, de asemenea, să vorbesc cu acești oameni despre arcana¹ înțelepciunii; și cu toții au înțeles ce le-am spus și au recunoscut adevărul acelor lucruri; dar ei se aflau atunci în lumina cunoașterii limitate pe care o posedă orice om și în același timp în mândria de a fi inteligenți. Totuși, aceste aspecte au survenit și în timpul comunicărilor mele cu îngerii și cu diferite spirite din lumile subtile.

Mulți oameni care au asistat la aceste comunicări au fost convinși, în urma acestor experiențe, că aspectele spirituale pot fi înțelese la fel de bine ca și cele naturale atunci când acestea sunt explicate de către o ființă competentă; pe de altă parte, ele sunt greu de înțeles atunci când omul se gândește la ele singur, cu mintea lui. Motivul pentru care aspectele spirituale pot fi înțelese este acela că în privința cunoașterii, omul se poate înălța până în lumina cerească în care nu apare decât ceea ce este spiritual, adică adevărurile credinței: pentru că lumina cerească este lumina spirituală.

4. Prin urmare, acesta este momentul în care cei care iubesc adevărul capătă o recunoaștere interioară a acestuia. Cum îngerii au această dragoste de adevăr, ei resping complet dogma care afirmă că înțelegerea trebuie să fie subordonată credinței; căci ei spun: „Ce înseamnă să crezi un lucru, fără să vezi dacă este și adevărat?” Dacă cineva declară că, și în aceste condiții, acel lucru trebuie crezut, ei răspund: „Crezi că ești Dumnezeu pe care trebuie să-L cred sau că

---

¹ Arcanum (plur. Arcana) - ceea ce este ermetic, secret, de la arceo -, a închide și arca - ,arc, cutie; semnificația uzuală - lucruri ascunse, ocultate, mistere.

sunt nebun să cred o afirmație în care nu văd nici un adevăr? Fă-mă să văd acest lucru, dacă e așa.” Și astfel dogmaticul se retrage. Înțelepciunea angelică constă în faptul că îngerii văd și în același timp înțeleg ceea ce cred.

5. Există o rezonanță spirituală pe care o cunosc doar puțini oameni, care se manifestă în cei ce iubesc adevărul și care confirmă în interiorul lor dacă ceea ce ei aud sau citesc este sau nu adevărat. Această rezonanță îi însoțește pe cei care citesc Sfânta Scriptură într-o stare de iluminare provenită de la Domnul; iar a fi într-o stare de iluminare nu înseamnă nimic altceva decât a avea percepția și, prin urmare, recunoașterea interioară a faptului că un lucru sau altul este adevărat. Despre cei care se află în această stare de iluminare se spune că au fost învățați de către Iehova, așa cum reiese din *Isaia 54:13*, *Ioan 6:45* și din *Ieremia 31:31-33*, *34*:

Iată, vin zile... când voi face un legământ nou... Ci iată legământul... Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor... Nici unul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând «Cunoaște pe Domnul!». Ci toți Mă vor cunoaște în mod direct, nemijlocit.

6. Din aceste considerații reiese în mod evident că adevărul și credința sunt una. Acesta este și motivul pentru care oamenii din vechime, care, datorită iubirii pe care o aveau, se gândeau la adevăruri mai mult decât oamenii din zilele noastre, foloseau pentru „credință” termenul „adevăr”. Din același motiv, în limba ebraică credința și adevărul sunt desemnate prin același cuvânt *Amuna* sau *Amen*.

7. Motivul pentru care credința este, menționată de Domnul în Evangheliile și în Apocalipsă a fost acela că evreii nu credeau în adevărul faptului că Iisus era Mesia, Cel care fusese prevestit de prooroci; și atunci când adevărul nu este crezut, este menționată credința. Totuși, una este să ai credință și să crezi în Domnul și alta să ai credință și să crezi în orice om. Vom explica mai jos în ce constă diferența.

8. Credința separată de adevăr a pătruns și a invadat Biserica odată cu Stăpânirea Papală, pentru că principala garanție a supraviețuirii acelei religii era ignorarea adevărului. De aceea, citirea Sfintei Scripturi era, de asemenea, interzisă; în caz contrar, conducătorii Bisericii nu ar mai fi putut fi adorați ca niște zeități, nici sfinții lor nu ar mai fi putut fi invocați și nici idolatria nu ar mai fi putut să se extindă până acolo încât corpurile lor moarte, oasele și mormintele lor să fie privite ca fiind sfinte și să fie transformate în surse de câștig bănesc. De aici rezultă foarte clar la ce falsități enorme poate conduce credința oarbă.

9. Credința oarbă a persistat apoi și printre protestanți, pentru că ei au separat credința de caritate. Cei ce le separă pe acestea două nu pot decât să se afle în ignoranță și să numească credință simplul fapt de a considera că un lucru este într-un anumit fel, fără să aibă recunoașterea interioară că așa este. Și în cazul acestora, ignoranța este garanția dogmelor lor; căci, atâta vreme cât domnesc ignoranța și convingerea că aspectele teologice transcend puterea de înțelegere a omului, ei pot vorbi fără a fi contrașiși, iar ceilalți pot crede că dogmele lor sunt adevărate și că ei înșiși le înțeleg.

10. Domnul Iisus I-a zis lui Toma:

Toma, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei care nu M-au văzut și au crezut. (Ioan, 20:29)

Prin aceasta nu se face referire la o credință separată de recunoașterea interioară a adevărului, ci se spune că sunt fericiți cei care nu îl văd pe Domnul cu ochii lor fizici, așa cum a făcut Toma și totuși cred că El este; pentru că ei văd aceasta în lumina adevărului care provine de la Domnul.

11. Recunoașterea interioară a adevărului fiind credința, iar credința și adevărul fiind una, după cum am arătat în paragrafele 2-6, rezultă că o cunoaștere exterioară lipsită de cea interioară nu este credință; și, de asemenea, că o convingere referitoare la ceva care este fals nu este cre-

dința. Recunoașterea exterioară lipsită de cea interioară este o credință în ceva necunoscut; iar credința în ceea ce este necunoscut este cunoașterea obișnuită, care este o chestiune de memorie; dacă ea este confirmată, devine convingere. Cei care au acest tip de credință și de convingere cred că un lucru este adevărat pentru că cineva a spus aceasta sau pentru că acel lucru le-a fost confirmat; și totuși, un lucru fals poate fi la fel de ușor de confirmat ca un adevăr și uneori chiar cu și mai multă putere. Prin faptul de a considera că ceva este adevărat pentru că ne-a fost confirmat se înțelege a crede că ceea ce un altul ne spune este adevărat și a accepta pur și simplu acel lucru, fără o examinare prealabilă.

12. Dacă cineva gândește în sinea lui sau îi spune altuia: „Cine este capabil de acea recunoaștere interioară a adevărului, care este credința? Eu nu sunt.”, îi voi spune cum o poate dobândi: **evită relele ca fiind păcate și apropie-te de Domnul și vei avea cât de mult dorești.**

Faptul că cel care evită relele ca fiind păcate se află în comuniune cu Domnul reiese din lucrarea „Despre viață” paragrafele 18-31; faptul că acela iubește adevărul și îl recunoaște reiese din paragrafele 32-41 *ibid.*; faptul că acela are credință reiese din paragrafele 42-52 *ibid.*.

Capitolul II

Recunoașterea interioară a adevărului nu poate exista decât la cei care sunt caritabili

13. Am definit mai sus ce este credința; vom explica acum ce este caritatea. În sensul său original, caritatea este dragostea de bine; și cum binele iubește adevărul, dragostea de bine naște dragostea de adevăr și, prin aceasta conduce la recunoașterea adevărului, care este credința. Prin această înlănțuire, dragostea de adevăr² se manifestă și devine caritate. Acesta este drumul progresiv al carității de la originea sa, care este dragostea de bine, trecând prin credință, care este recunoașterea adevărului, până la capătul său vizibil care este binefacerea; ultima verigă este deci acțiunea. Din aceste considerații reiese clar modul în care iubirea, care este dragostea de bine, produce credința, care este același lucru cu recunoașterea adevărului, și cum prin aceasta dă naștere carității, care înseamnă a acționa din iubire prin intermediul credinței.

14. Vom arăta aceasta mai clar în cele ce urmează. Binele în adevăratul său sens înseamnă a fi de folos; deci la origine, caritatea este dragostea pentru folos. A fi de folos înseamnă a acționa efectiv pentru binele cuiva. Prin urmare, dragostea pentru folos conduce la dragostea pentru aceste modalități de a acționa, din care ia naștere cunoașterea a ceea ce ele sunt. Prin aceste corelații, binele care se manifestă efectiv conduce la o credință autentică.

15. Înlănțuirea progresivă a acestor noțiuni este analoagă cu transformarea tuturor aspectelor care țin de voință, prin intermediul înțelegerii, în acțiuni ale corpului. Voința singură, fără înțelegere, nu produce nimic; și nici înțelegerea singură fără voință; ele trebuie să acționeze conjugat pentru a da naștere oricărui lucru. Căci, dacă din gândire vei înlătura afecțiunea pentru un lucru sau un altul, vei mai putea oare gândi? Sau dacă din iubire vei înlătura gândirea, cum vei mai putea simți afecțiunea față de ceva anume? Sau, ceea ce este același lucru, dacă elimini afecțiunea din gândire, vei mai putea vorbi? Sau dacă din iubire elimini gândirea sau înțelegerea, vei mai putea face ceva? Este același lucru în ceea ce privește caritatea și credința.

16. Aceste aspecte pot fi ilustrate prin analogia cu un copac. La origine, el este o sămânță în care există strădania de a produce fructe. Această strădanie, fiind stimulată de căldură, dă naștere mai întâi unei rădăcini și din ea, unui trunchi cu ramuri, frunze, flori și, în cele din urmă, cu

---

² Se sugerează ca termenul latin *veri* (adevăr) să fie citit ca *boni* (bine).

fructe; astfel, strădania de a rodi fructe devine realitate. Este evident că strădania de a produce fructe se menține neîntreruptă de-a lungul întregii dezvoltări care are loc până când ea devine realitate; căci dacă ea ar înceta, puterea vieții din arbore ar dispărea imediat.

Analogia este următoarea: copacul este omul. Strădania de a produce mijloace provine, în cazul omului, din voința asociată cu înțelegerea. Trunchiul cu ramurile, frunzele și florile sale sunt, în cazul omului, mijloacele prin care voința dă naștere unor efecte și sunt numite adevăruri ale credinței; iar fructele, ce reprezintă efectele ultime ale strădaniei copacului, sunt, în cazul omului, foloasele. Voința sa se manifestă în aceste foloase (ca efecte). De aici se poate vedea că voința de a produce foloase prin intermediul înțelegerii este continuă în toată această dezvoltare, până când ea se manifestă efectiv.

În privința voinței, a înțelegerii și a conjugării lor vezi **Despre viață**, paragraful 43.

17. Din cele de mai sus apare acum evident modul în care caritatea, dragostea de bine sau dragostea pentru folos produc atât credința, cât și modalitățile prin care ea se poate manifesta. Prin urmare, caritatea și credința acționează împreună pentru a realiza ceea ce este de folos. Pe de altă parte, credința singură nu produce binele sau folosul, ci ea realizează aceasta doar prin intermediul carității; credința este caritate în ceea ce privește modalitățile de a o pune în practică. Este deci fals să presupunem că în mod automat credința produce binele la fel cum un copac produce fructe. Copacul nu este credința, ci omul este copacul.

18. Putem recurge și la alte corespondențe: credința și caritatea sunt una, la fel ca voința și înțelegerea, deoarece caritatea este în legătură cu voința, iar credința cu înțelegerea. De asemenea, credința și caritatea sunt una, la fel ca înțelegerea și iubirea. Credința și caritatea sunt una, la fel ca binele și adevărul, pentru că binele este în relație cu iubirea, care aparține voinței, iar adevărul este în legătură cu gândirea, care aparține înțelegerii.

Pe scurt, caritatea și credința sunt una, la fel ca esența și forma, întrucât esența credinței este caritatea, iar forma pe care caritatea o îmbracă este credința. Este deci evident că o credință fără caritate este ca o formă fără conținut, ceea ce nu reprezintă nimic. Pe de altă parte, caritatea fără credință este ca o esență fără formă, ceea ce, de asemenea, nu reprezintă nimic.

19. În ceea ce privește caritatea și credința, vom recurge și la alte analogii: în cazul omului este exact ca și cu mișcările inimii numite sistolă și diastolă și cu mișcările plămânilor, numite inspirație și expirație. Mai mult decât atât, există o corespondență perfectă a acestor organe cu voința și înțelegerea omului și, de aici, cu credința și caritatea. De aceea, voința și iubirea care îi este asociată sunt numite în Biblie *inimă*, iar înțelegerea și gândirea care îi corespunde, *suflet (anima)* sau *spirit (spiritus)*.

Prin urmare, a-ți da sufletul înseamnă a nu mai fi în viață și a-ți da duhul (spiritul) înseamnă a nu mai respira. De aici rezultă că nu poate exista credință fără caritate și nici caritate în absența credinței. Credința fără caritate e ca respirația plămânilor în absența inimii, ceea ce nu poate avea loc în nici o creatură vie, ci doar într-un automat. Caritatea fără credință este ca o inimă fără plămâni, din care nu mai poate fi perceput nici un sens al vieții. Prin urmare, caritatea produce foloase prin intermediul credinței, la fel cum inima își îndeplinește funcțiile cu ajutorul plămânilor.

Este, într-adevăr, atât de mare asemănarea care există între inimă și caritate și între plămâni și credință, încât în lumea spirituală se cunoaște care este natura credinței unei ființe doar după respirația sa, și care este natura carității sale după bătăile inimii. Căci îngerii și spiritele trăiesc prin intermediul acțiunilor inimii și respirației, la fel ca oamenii; și prin urmare simt, gândesc, acționează și vorbesc la fel ca și oamenii în lumea fizică.

20. Întrucât caritatea este iubirea de aproape, vom defini acum ce se înțelege prin aproape. Aproapele în sensul său natural este omul, privit atât ca și colectivitate cât și ca individ. Omul

privit ca și colectivitate poate fi Biserica, patria și societatea; omul ca individ este numit în Sfânta Scriptură frate sau tovarăș. Dar în sens spiritual, aproapele este binele; și cum binele constă în a fi de folos, aproapele în sens spiritual reprezintă ceea ce este de folos. Oricine va recunoaște că folosul este aproapele spiritual. Căci cine iubește un om doar pentru persoana lui? Cu siguranță îl iubește pentru ceva din el în virtutea căruia el este ceea ce este, pentru caracterul său, căci acesta este omul. Această caracteristică sau calitate care este iubită reprezintă folosul său și este numit bine; prin urmare, acesta este aproapele. Cum Sfânta Scriptură este spirituală în esența sa, rezultă că, în sens spiritual, prin iubirea de aproapele se înțelege dragostea pentru bine.

21. Totuși, una este să-ți iubești aproapele pentru binele sau folosul care se află în el la adresa ta și altceva să-ți iubești aproapele datorită binelui sau folosului care se află în tine la adresa lui. Chiar și un om rău poate să-și iubească aproapele pentru binele sau folosul care se află în acela la adresa lui; dar numai un om bun poate să-și iubească aproapele datorită binelui sau folosului care există în el la adresa aceluia. Pentru că un astfel de om iubește binele de dragul binelui sau folosul de dragul folosului. Diferența între acestea este descrisă de Domnul în *Matei 5:42-47*.

- Mulți spun: „Îl iubesc pe acest om pentru că mă iubește și îmi face bine”. Dar a-l iubi doar pentru acest motiv nu înseamnă a-l iubi cu adevărat, cu excepția cazului în care cel care iubește astfel este profund ancorat în bine și, în consecință iubește bunătatea celuiilalt. Atunci acesta manifestă caritate; dar celălalt manifestă doar prietenie, ceea ce nu este același lucru cu caritatea. Cel care își iubește aproapele din caritate se unește cu binele din aproapele său și nu cu personalitatea acestuia, cel puțin atât timp cât el își fundamentează viața pe bine. Un astfel de om este spiritual și își iubește aproapele într-un mod spiritual. Totuși, cel care îl iubește pe celălalt doar din prietenie se unește cu personalitatea acestuia și în același timp și cu răul din ea. După moarte, un asemenea om nu poate fi separat de cel care se află în rău decât cu mare dificultate; dar celălalt poate. Caritatea realizează aceasta prin mijlocirea credinței, deoarece credința este adevărul. Omul care trăiește în caritate examinează și descoperă prin mijlocirea adevărului ce trebuie să fie iubit. Atunci când iubește sau oferă beneficii, el ține cont de natura folosului celuiilalt, adică de ceea ce are cu adevărat nevoie celălalt.

22. Dragostea pentru Domnul este iubirea pură, iar iubirea pentru aproapele este caritate. Nu poate exista în om nici o iubire pentru Domnul cu excepția carității și, prin aceasta, Domnul se unește cu omul. Deoarece credința este în esența ei caritate, rezultă că nimeni nu poate avea credință în Domnul dacă nu are și caritate. De aici, prin intermediul credinței, apare unirea: prin caritate, unirea Domnului cu omul; și prin credință, unirea omului cu Domnul. Faptul că această legătură este reciprocă este explicat în lucrarea *Despre viață* paragrafele 102-107.

23. Pe scurt, atâta vreme cât un om evită relele ca fiind păcate și privește către Domnul, el manifestă caritate și deci, are credință. Faptul că atâta vreme cât cineva evită relele ca fiind păcate și privește către Domnul, el este caritabil, reiese din lucrarea *Despre viață* paragrafele 67-73; paragrafele 74-91; și faptul că el are credință din paragrafele 42-52. Ce este caritatea în adevăratul ei sens reiese din paragraful 114 al aceleiași lucrări.

24. Din tot ce s-a spus până acum apare evident că recunoașterea interioară a adevărului, care este adevărata credință mântuitoare, nu poate exista decât în cei care sunt caritabili.

Capitolul III

Cognițiile³ referitoare la adevăr și bine nu sunt în legătură cu credința, înainte ca omul să fie caritabil; dar ele reprezintă o acumulare din care poate lua naștere credința bazată pe caritate

25. Din cea mai fragedă copilărie omul posedă dorința de cunoaștere. Prin intermediul ei, el învață multe lucruri care îi vor fi de folos, precum și multe lucruri inutile. Atunci când devine adult, în funcție de activitatea pe care o are de realizat, care atunci devine folosul său, el asimilează doar acele lucruri care au legătură cu aceasta; și astfel, disponibilitățile sale sunt stabilite, în acest mod ia naștere iubirea pentru folos; aceasta produce în om dragostea pentru mijloacele prin care el progresează în activitatea pe care o realizează și care a devenit folosul său.

Această dezvoltare succesivă are loc în orice om. Fiecare om realizează anumite acțiuni, prin intermediul anumitor mijloace, care să conducă la acel folos care reprezintă scopul său. Totuși, întrucât acest folos, împreună cu mijloacele prin care el poate fi atins, ține de viața în această lume, dragostea pentru el este naturală.

26. Și totuși, oamenii nu acordă atenție doar foloaselor care servesc vieții în planul fizic. Un om trebuie, de asemenea, să caute foloasele care îi vor permite să trăiască în ceruri, pentru că acolo va ajunge după ce viața sa în planul fizic va lua sfârșit. Viața pe pământ este doar o școală, unde sufletul se perfecționează pentru a atinge viața veșnică în inima lui Dumnezeu. De aceea, încă din copilărie, orice om dobândește, fie din Sfânta Scriptură, fie din doctrina Bisericii sau din predici, cogniții referitoare la ceea ce este adevărat și bun și care îi vor fi de folos în această viață. El înmagazinează această cunoaștere în memoria sa naturală, într-o măsură mai mare sau mai mică, în funcție de dragostea sa înăscută de cunoaștere și de cât de mult este aceasta amplificată de anumite stimulente.

27. Dar toate aceste cogniții, indiferent de numărul și de natura lor, reprezintă doar o acumulare din care poate lua apoi naștere credința bazată pe caritate. Această credință nu se formează decât în măsura în care omul evită relele ca fiind păcate. Dacă el evită relele ca fiind păcate, aceste cogniții intră în legătură cu o credință în care există viață spirituală. Dacă însă el nu evită relele ca fiind păcate, aceste cogniții rămân simple teorii și nu vor avea legătură cu o credință în care există vreun fel de viață spirituală.

28. Această acumulare de cogniții este în mod special necesară pentru că fără ea credința nu poate lua naștere. Căci cognițiile referitoare la ceea ce este adevărat și bun intră în credință și o formează. Dacă ele lipsesc, credința nu ia naștere, pentru că nu e posibil să existe o credință complet vidă (de orice conținut). Dacă aceste cogniții sunt puține, credința va fi slabă și săracă; dar dacă ele există din abundență, credința (care rezultă din ele) va fi bogată și plină, în conformitate cu bogăția lor.

29. Totuși, trebuie să se știe că acele cogniții care formează credința sunt cogniții ale adevărului și binelui, și în nici un caz cogniții a ceea ce este fals. Căci credința este una cu adevărul așa cum am arătat în paragrafele 5-11; iar falsitatea, pentru că este opusă adevărului, distruge credința. Nici caritatea nu poate să existe acolo unde există falsitate; căci așa cum s-a spus în paragraful 18, caritatea și credința sunt una, la fel ca și binele și adevărul. De aici rezultă, de asemenea, că, dacă nu există cogniții ale binelui și adevărului, nu se formează nici o credință. Pe de altă parte, puține asemenea cogniții dau naștere unei credințe palide, iar multe asemenea

---

³ Termenul latin *cognitiones* a fost tradus prin „cogniții” pentru diferența între acest tip de cunoaștere și cea care este desemnată prin cuvântul latin *scientifica*, ce este de asemenea folosit în scrierile lui Swedenborg. Două dintre semnificațiile atribuite cel mai adesea termenului *cognitiones* sunt (1) un anumit tip de cunoaștere, cum ar fi, de exemplu, cea din Biblie, despre bine și adevăr sau despre aspecte spirituale; (2) o cunoaștere profundă, care rezultă prin înțelegere și intuiție.

cogniții formează o credință iluminată, în acord cu plenitudinea lor. Înțelepciunea unui om, la fel ca și credința sa, își are sursa în caritate.

30. Pe lângă aceasta, mai există mulți care nu posedă o recunoaștere interioară a adevărului, dar care au totuși o credință bazată pe caritate. Sunt cei care, în viețile lor, și-au îndreptat privirile către Domnul și care au evitat relele, urmând anumite principii religioase. Dar ei nu au urmărit să cugete la adevăruri, fie pentru că s-au lăsat prinși cu grijile și treburile acestei lumi, fie pentru că nu au avut parte de îndrumători care să le deslușească anumite adevăruri. Cu toate acestea, interior, adică în spiritul lor, ei posedă o recunoaștere a adevărului pentru că îl iubesc. De aceea, după moarte, când devin spirite și sunt instruiți de către îngeri, ei recunosc adevărurile și le primesc cu bucurie. Dar altfel stau lucrurile cu cei care în timpul vieții nu au privit spre Domnul și care nu au evitat relele ca urmare a principiilor religioase. Din punct de vedere interior, sau în spiritul lor, aceștia nu au nici o dragoste de adevăr și, prin urmare, nu posedă nici o recunoaștere a sa. De aceea, după moartea lor, atunci când devin spirite și sunt instruiți de către îngeri, ei nu doresc să recunoască adevărurile și, de aceea, nici nu le primesc. Căci răul vieții urâște în sine adevărurile, dar binele vieții le iubește.

31. La anumite persoane, cognițiile referitoare la adevăr și la bine care preced credința par a fi în legătură cu credința; dar, cu toate acestea, nu sunt. Gândirea și afirmațiile acestor persoane, cum că ele cred, nu dovedesc că ele într-adevăr cred și nici că așa-numitele lor cogniții ar fi în legătură cu credința. La ei, aceste cogniții constau doar în a gândi că lucrurile sunt într-un anumit fel și nu într-o recunoaștere interioară a acestui fapt. A crede că ele sunt adevărate, atunci când nu există cunoașterea acestui fapt, nu reprezintă decât un fel de convingere care este foarte îndepărtată de recunoașterea interioară. Dar, de îndată ce în sufletul aceluia om este sădită caritatea, aceste cogniții devin principiile pe care se bazează credința, însă numai în măsura în care caritatea este cuprinsă în acea credință.

În primul stadiu, atunci când caritatea nu este resimțită încă, credința apare la asemenea persoane ca fiind pe primul loc, iar caritatea pe al doilea. Dar în etapa următoare, în care caritatea este simțită, credința trece pe locul al doilea, iar caritatea pe primul. Primul stadiu este numit reformare și al doilea renaștere. Când un om se află în acest al doilea stadiu, înțelepciunea se amplifică pe zi ce trece în ființa lui, iar binele multiplică adevărurile și le face să rodească. Omul este atunci ca un pom plin cu fructe, în fiecare fruct aflându-se semințe din care iau naștere apoi alți copaci, până când, în timp, se formează o grădină. El devine atunci un om adevărat, iar după moarte un înger, la care viața este caritatea, iar credința este forma, aceasta din urmă fiind frumoasă, conform naturii carității sale. În acest caz credința sa nu se mai numește astfel, ci este numită înțelepciune.

Din aceste considerații reiese cu claritate faptul că tot ceea ce ține de credință provine din caritate și nu din ea însăși. Putem concluziona acum că de fapt credința ia naștere din caritate și nu invers. Cognițiile adevărului care preced apariția credinței sunt exact ca niște provizii înmagazinate într-un hambar, care nu pot hrăni un om decât dacă acesta, din dorința de a mânca, scoate grâul afară.

32. În continuare, vom explica modul în care credința ia naștere din caritate. Orice om posedă o minte naturală și una spirituală, prima pentru viața în lume și cea de a doua pentru viața în ceruri. În privința înțelegerii, omul se află în ambele lumi, dar nu la fel stau lucrurile și în ceea ce privește voința sa, înainte ca el să evite și să întoarcă spatele relelor ca fiind păcate. Atunci când el face aceasta, mintea sa spirituală este deschisă și se află în legătură cu voința sa, iar atunci când aceasta se produce, lumina spirituală din ceruri se revarsă din mintea spirituală în cea naturală. Această lumină este în esența ei caritate și ea dă viață cognițiilor referitoare la adevăr și bine care se află în mintea naturală, formând din ele credința.

Este, analogic vorbind, similar cu ceea ce se petrece în cazul unui copac. Viața vegetală izbucnește în el numai după ce lumina soarelui începe să curgă în interiorul său, așa cum se petrece primăvara. Chiar mai mult, se poate face o paralelă completă între însuflețirea unui om și înverzirea unui copac, în sensul că cea din urmă este realizată de lumina acestei lumi, iar prima de lumina cerească. Acesta este motivul pentru care omul este atât de des asemănat, de către Domnul în Scriptură, cu un copac.

33. Din aceste considerații putem concluziona, cu privire la cunoștințele despre adevăr și bine, că ele nu au legătură cu credința înainte ca omul să se aplece în caritate; dar că ele formează un depozit din care poate lua naștere credința bazată pe caritate. Cunoștințele referitoare la adevăr devin adevăruri într-un om renăscut și la fel și cunoștințele binelui, deoarece cunoașterea binelui rezidă în înțelegere, dar dragostea de bine rezidă în voință; și ceea ce rezidă în înțelegere este numit adevăr, iar ceea ce rezidă în voință este numit bine.

Capitolul IV

Principiile universale ale credinței creștine

34. Principiile fundamentale ale credinței creștine sunt următoarele: Domnul Eternității, care este Dumnezeu, a coborât în lume pentru a supune infernurile și pentru a-Și glorifica ipostaza Sa umană; fără aceasta nici un muritor nu ar fi putut fi mântuit; iar cei care cred în El vor fi salvați.

35. Acestea sunt numite principiile credinței creștine pentru că sunt principiile fundamentale, iar acest fundament al credinței trebuie să existe în toate aspectele (credinței), în general și în particular.

1) Este un principiu universal al credinței acela că Dumnezeu este Unicul, prezentând atât un aspect immanent cât și unul transcendent, că în El se află o Trinitate, și că Domnul Iisus este una cu Dumnezeu.

2) Este un principiu universal al credinței faptul că nici un muritor nu ar fi putut fi mântuit dacă Domnul nu ar fi venit în lume.

3) Este un principiu universal al credinței faptul că El a venit în lume ca să înlăture iadul din om; că El l-a înlăturat luptând și raportându-se la victorii împotriva lui; și că astfel El l-a subjugat și l-a obligat să se supună.

4) Și este, de asemenea, un principiu universal al credinței acela că El a venit în lume pentru a glorifica ipostaza umană pe care El și-a asumat-o în lume, adică pentru a o uni cu Divinitatea originară; și că, subjugând iadul, îl are astfel sub ascultarea Sa pentru eternitate. Nici unul dintre aceste scopuri nu ar fi putut fi realizate fără o confruntare cu tentațiile, și chiar cu ultima dintre ele, care au fost patimile de pe cruce. El le-a îndurat, de aceea, pe toate. Acestea sunt principiile universale ale credinței creștine referitoare la Domnul.

36. Principiul universal al credinței creștine referitor la om este acela că el trebuie să creadă în Domnul Iisus. Pentru că prin aceasta se realizează unirea cu El și acesta este mijlocul prin care se obține mântuirea. A crede în El înseamnă a avea încredere că El te va mântui. În plus, este necesar să ducem o viață bună, pentru că doar un om care duce o viață bună poate avea o astfel de încredere.

37. Aceste două categorii de principii universale ale credinței creștine au fost tratate în detaliu, prima referitoare la Domnul, în lucrarea **Despre Domnul Iisus Hristos**; și a doua, cea referitoare la om în lucrarea **Despre viață**. De aceea nu este necesar să le mai discutăm aici.

Capitolul V

Principiile fundamentale ale credinței din zilele noastre

38. Principiul fundamental al credinței din zilele noastre este: Dumnezeu Tatăl L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să dea satisfacție omenirii; și, datorită meritului Fiului Său, El se îndură și îi salvează pe cei care cred aceasta. Alții adaugă: cei care cred aceasta și în același timp fac fapte bune.

39. Dar pentru a vedea mai clar care este natura acestei credințe, voi enumera în ordine diferitele idei pe care ea le susține. Credința din zilele noastre afirmă următoarele:

- 1) Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul sunt doi, amândoi din eternitate.
- 2) Dumnezeu Fiul a venit în lume prin voința Tatălui, pentru a oferi satisfacție omenirii, care altfel ar fi avut parte de moartea eternă, conform justiției Divine, care mai este numită și o justiție răzbunătoare.
- 3) Fiul a ispășit păcatele omenirii prin împlinirea legii și prin patimile de pe cruce.
- 4) Tatăl a fost înduplecat, de către aceste fapte ale Fiului, să-și manifeste iertarea.
- 5) Meritul Fiului se răsfrânge asupra celor care cred aceasta.
- 6) Această transmisie este instantanee, și deci ea poate avea loc, dacă nu în timpul vieții, chiar și în momentul morții.
- 7) Există unele ispite, iar pentru cei care le rezistă cu succes, survine apoi mântuirea prin această credință.
- 8) Aceștia în special au credință și încredere.
- 9) Aceștia în special primesc îndreptarea (din greșelile lor). Grația plenară a Tatălui de dragul Fiului Său, iertarea tuturor păcatelor și astfel sunt mântuiți.
- 10) Cei mai învățați afirmă că în cazul acestor persoane există un efort către bine care operează în secret și care nu acționează în mod explicit asupra voinței; alții afirmă că această operare este explicită; și ambele categorii susțin că aceasta se realizează prin Duhul Sfânt.
- 11) Dintre cei care confirmă ideea că nimeni nu poate face, prin el însuși, binele adevărat, care este diferit de căutarea meritelor, și că ei nu se află sub jugul Legii, majoritatea omit să mai facă bine și nu se gândesc deloc la ce este rău și ce este bine în viață. Căci ei își spun în sinea lor că nici o faptă bună nu te salvează și nici un rău nu te condamnă, credința singură face totul.
- 12) În general, ei afirmă că înțelegerea este subordonată acestei credințe și spun despre ceea ce nu înțeleg că este o problemă de credință.

40. Totuși, nu este necesar să analizăm și să cântărim foarte mult aceste afirmații, ca să ne dăm seama dacă sunt adevărate sau nu. Aceasta reiese evident din ceea ce am spus mai sus; și mai ales din ceea ce a fost demonstrat din Sfânta Scriptură și în același timp confirmat rațional în lucrările **Despre Domnul Iisus Hristos și Despre viață**.

41. Dar, ca să se poată vedea și mai clar care este natura credinței atunci când ea este separată de caritate, și care este natura sa atunci când ea nu este separată de caritate, voi relata aici ceea ce am auzit de la un înger din ceruri. El mi-a spus că a vorbit cu mulți dintre reformați și a aflat care era natura credinței lor. Mi-a relatat discuțiile pe care le-a avut cu unul dintre ei, a cărui credință era separată de caritate și cu un altul, a cărui credință nu era atât de separată. Mi-a zis că le-a pus întrebări și că ei i-au răspuns. Întrucât conversațiile respective pot să facă lumină asupra acestui subiect, le voi relata.

42. Îngerul mi-a spus că discuția cu cel a cărui credință era separată de caritate a decurs în felul următor: „Prietene, ce ești tu?”. Acela a răspuns: „Sunt un creștin reformat”. „Care este doctrina ta și religia care decurge de aici?” El a răspuns că este credința. Îngerul a întrebat atunci:

„Care este credința ta?” și el a răspuns: „Aceasta este credința mea: Dumnezeu Tatăl l-a trimis pe Fiul Său pentru a oferi satisfacție umanității, iar cei care cred aceasta sunt mântuiți.” Îngerul l-a întrebat atunci: „Ce altceva mai știi despre mântuire?” El a răspuns că mântuirea se poate realiza doar prin acea credință. Îngerul l-a întrebat mai departe: „Ce știi despre răscumpărarea păcatelor?” El a răspuns că aceasta a fost realizată prin patimile de pe cruce și că meritul Fiului se răsfrânge și asupra celor care au această credință.” Îngerul a întrebat atunci: „Ce știi despre renașterea?” El a răspuns că aceasta este realizată de credință. Din nou, „Ce știi despre pocăință și iertarea păcatelor?” și el a răspuns că acestea sunt realizate de către credință. Atunci îngerul a spus „Spune-mi ce știi despre iubire și caritate?” și el a răspuns că ele sunt acea credință. Din nou, „Spune-mi ce știi despre faptele bune?” și el a răspuns că ele sunt acea credință. Din nou îngerul a întrebat: „Ce crezi despre toate poruncile din Biblie?” și el a răspuns că ele sunt incluse în acea credință. Atunci îngerul a spus: „Prin urmare, nu vei face nimic?” La aceasta omul a răspuns „Ce aș putea face? Nu pot face binele prin mine însumi.” Din nou îngerul a întrebat: „Poți avea credință prin tine însuși?” și el a răspuns că nu. Îngerul l-a întrebat atunci: „Atunci cum poți avea credință?” la care el a răspuns: „Nu îmi pun întrebări despre aceasta. Trebuie să am credință.” După un timp îngerul a spus „Cu siguranță că știi totuși ceva mai multe despre mântuire?” și el a răspuns: „Ce ar trebui să știu în plus, când mântuirea este realizată doar prin această credință?” Atunci îngerul a spus: „Răspunzi ca unul care cântă la fluiet o singură notă: nu am auzit altceva decât <<credință>>. Dacă nu cunoști decât asta și nimic altceva, atunci nu cunoști nimic. Du-te și alătură-te tovarășilor tăi.” El a plecat și i-a găsit pe aceștia într-un loc pustiu, unde nu era iarbă. A întrebat de ce era așa și răspunsul pe care l-a primit a fost: „Pentru că nu există nimic al Bisericii în ei”.

43. Discuția îngerului cu cel a cărui credință nu era separată de caritate a fost următoarea: „Prietene, ce ești tu?” El a replicat: „Sunt un creștin reformat”. „Care este doctrina ta și religia care decurge de aici?” El a răspuns că erau credința și caritatea. Îngerul a spus: „Acestea sunt două.” Iar celălalt a replicat că ele nu pot fi separate. Îngerul a întrebat „Ce este credința?” și răspunsul a fost „Să crezi ceea ce ne învață Sfânta Scriptură”. Îngerul a întrebat atunci „Doar ai crezut aceste lucruri sau ai și acționat în conformitate cu ele?” și acela a răspuns „Am și acționat în conformitate cu ele”. Atunci îngerul paradisului, uitându-se la el, i-a spus: „Prietene, vino să locuiești cu noi!”

Capitolul VI

Natura credinței care este separată de caritate

44. Pentru a se vedea care este natura credinței atunci când este separată de caritate, o voi expune în toată goliciunea ei, după cum urmează: Dumnezeu Tatăl, fiind supărat pe umanitate, i-a alungat pe oameni din fața Sa și, pentru a se face dreptate, a hotărât să se răzbune prin damnarea lor veșnică. El i-a spus Fiului: Coboară, împlinește Legea și ia asupra Ta pedeapsa care le-a fost destinată: și atunci poate că Mă voi îndura de ei. Atunci El a coborât, a împlinit Legea și a suportat să fie răstignit pe cruce și omorât cu cruzime.

Când acestea au fost împlinite, El S-a întors la Tatăl și a spus: „Am luat asupra Mea păcatele oamenilor: acum fii milostiv”. Astfel, El a intervenit în favoarea lor. Dar I S-a răspuns: „Doar de dragul lor nu pot; dar pentru că Te-am văzut pe cruce și am văzut sângele Tău, sunt mișcat și voi fi milostiv. Altfel, nu i-aș ierta. Totuși, voi răsfrânge meritul Tău asupra lor, dar

numai asupra acelor care îl vor recunoaște. Aceasta va fi credința prin care ei vor putea fi mântuiți.”

45. Astfel este această credință în realitate. Oare ce om, care posedă o cât de mică lumină a rațiunii, nu vede aici aspecte care contrazic Esența Divină însăși? Cum ar fi acela că Dumnezeu, care este Iubirea și Compasiunea însăși, ar fi putut, din supărare și din spirit de răzbunare, să condamne oamenii definitiv și să-i sortească pentru veșnicie iadului? Sau acela că El ar trebui să dorească să fie mișcat, să-și arate compasiunea, de condamnarea Fiului Său și de primirea patimilor Sale de pe cruce și a sângelui Său? Ce om, dotat cu o minimă lumină a rațiunii, nu sesizează că Dumnezeu nu i-ar fi putut spune unui Dumnezeu care era egalul Său: „Nu îi iert, dar voi răsfrânge asupra lor meritul Tău”? Și de asemenea: „Lasă-i acum să trăiască cum vor voi: numai să creadă aceasta și vor fi salvați”, și multe alte asemenea contradicții.

46. Totuși, motivul pentru care aceste lucruri nu au fost sesizate este acela că o credință oarbă astupă astfel ochii și urechile oamenilor. Dacă închizi ochii și astupi urechile oamenilor, adică dacă îi faci să nu mai gândească și să nu-și mai exercite puterea de înțelegere, și dacă atunci le spui celor care au fost impresionați de vreo idee referitoare la viața eternă orice vrei tu, ei vor crede. Chiar dacă le vei spune că Dumnezeu poate fi furios și dornic de răzbunare, că Dumnezeu poate arunca osânda veșnică asupra oricui, că Dumnezeu vrea să-I fie trezită compasiunea de sângele Fiului Său; că El va răsfrânge și va atribui omului aceasta ca pe un merit al său și îl va salva, doar pentru simplul fapt că omul va crede aceasta; și, mai departe, că un Dumnezeu poate hotărî despre un alt Dumnezeu de aceeași Esență cu El și să-L însărcineze cu asemenea lucruri, împreună cu alte contradicții de același gen. Dar deschide-ți ochii și destupă-ți urechile, adică reflectează la aceste lucruri cu puterea ta de înțelegere și vei vedea cât sunt ele de discordante față de adevărul însuși.

47. Dacă închizi ochii oamenilor și le astupi urechile, și îi determini să nu-și mai folosească rațiunea și intuiția, nu le vei putea induce cu ușurință credința că Dumnezeu i-a dat toată puterea Sa unui om, pentru ca el să poată fi asemenea lui Dumnezeu pe pământ? Nu le vei putea induce credința că oamenii morți trebuie să fie invocați? Că oamenii trebuie să-și descopere capetele și să îngenuncheze în fața imaginilor acestora? Și că trupurile moarte, oasele și mormintele acestora sunt sfinte și trebuie să fieenerate? Dar dacă totuși îți deschizi ochii și îți destupi urechile, adică dacă reflectezi asupra acestor lucruri cu un minim de înțelegere, nu le vei percepe ca pe niște enormități pe care rațiunea umană trebuie să le respingă?

48. Atunci când aceste lucruri și altele asemănătoare sunt acceptate de un om a cărui înțelegere a fost blocată de vederile sale religioase, nu ar putea fi comparat templul în care el își realizează adorarea cu o vizuină sau cu o peșteră de sub pământ în care el nu știe ce sunt obiectele pe care le vede? Religia sa nu ar putea fi comparată cu traiul într-o casă fără ferestre? Iar limbajul pe care îl folosește în adorarea sa, nu ar putea fi asemuit mai degrabă cu sunetele (nearticulate) decât cu vorbirea? Cu un asemenea om, un înger al paradisiului nu poate discuta, pentru că unul nu va înțelege spusele celuilalt.

Capitolul VII

Cei a căror credință este separată de caritate sunt reprezentați în Sfânta Scriptură de filisteni.

49. În Sfânta Scriptură, toate numele de națiuni și de popoare, ca și cele de persoane sau locuri simbolizează aspecte legate de Biserică. Biserica însăși este simbolizată de Israel⁴ și de Iuda pentru că ea a fost fondată în sânul popoarelor lor. Diferitele convingeri religioase sunt simbolizate de națiunile și popoarele din jurul lor, religiile aflate în armonie cu Biserica fiind desemnate prin națiunile bune, iar cele care nu sunt în armonie cu ea, prin națiunile rele.

Există două convingeri religioase greșite care determină degenerarea tuturor Bisericilor de-a lungul timpului: una care le modifică principiile bune și alta care le falsifică adevărurile. Acea religie care modifică principiile bune ale Bisericii se trage din dorința de a stăpâni, iar cealaltă, care falsifică adevărurile Bisericii, se naște din mândria față de inteligența proprie. Convingerea religioasă care derivă din dorința de a stăpâni este reprezentată în Sfânta Scriptură de Babilon, iar convingerea religioasă care derivă din mândria față de inteligența proprie este semnificată în Sfânta Scriptură de Filistia. Se știe bine cine sunt în zilele noastre cei din Babilon⁵; dar nu se știe cine sunt cei din Filistia. Cei din Filistia sunt cei a căror credință este lipsită de caritate.

50. Faptul că cei a căror credință este lipsită de caritate sunt din Filistia reiese din mai multe afirmații care se fac în Biblie despre filistenii, atunci când acestea sunt înțelese în sens spiritual: de exemplu, din certurile lor cu servitorii lui Avraam și Isaac, menționate în *Geneza 21 și 26* și din războaiele lor cu copiii lui Israel, menționate în *Judecători*, în *Samuel* și în *Regi*. Semnificația spirituală a tuturor războaielor descrise în Biblie este aceea a unor lupte spirituale. Mai mult decât atât, pentru că această convingere religioasă eronată, care constă în credința separată de caritate, dorește mereu să invadeze Biserica, se spune că filistenii au rămas în ținutul Canaanului și i-au atacat adesea pe copiii lui Israel.

51. Pentru că filistenii îi reprezentau pe cei a căror credință era lipsită de caritate, ei au fost numiți *cei necircumciși*. Prin *cei necircumciși* se făcea referire la cei lipsiți de dragoste spirituală și care, prin urmare, se află doar în iubirea naturală, căci dragostea spirituală este caritatea. Motivul pentru care aceștia au fost numiți *necircumciși* este acela că prin *cei circumciși* se înțelegeau cei care erau în iubirea spirituală. Faptul că filistenii erau numiți *necircumciși* apare în *Cartea întâi a Regilor 17:26, 36*, *Cartea a doua a Regilor 1:20* și în alte locuri.

52. Faptul că cei a căror credință este separată de caritate sunt reprezentați de filistenii reiese nu numai din războaiele pe care ei le-au avut cu copiii lui Israel, dar și din multe alte aspecte care sunt menționate în Biblie referitoare la ei. De exemplu, din ceea ce se relatează despre Dagon, idolul lor, din faptul că au fost loviți și infestați cu bube și șoareci pentru că au așezat chivotul lui Dumnezeu în templul idolului lor și din alte probleme care au apărut tot atunci și care sunt menționate în *Cartea întâi a Regilor 5, 6*; și, de asemenea, din ceea ce se spune despre Goliat, care era un filistean, și care a fost ucis de David, după cum se menționează în *Cartea întâi a Regilor 17*. Idolul lor, Dagon, arăta în partea de sus ca un om și în partea de jos ca un pește. Prin aceasta era simbolizată religia lor care, datorită credinței, ar fi putut fi spirituală, dar care, fiind lipsită de caritate, era doar naturală. Bubele cu care au fost năpăstuiți simbolizează iubirile lor obscene, iar șoarecii cu care au fost infestați semnifică devastarea Bisericii prin falsificarea adevărului; iar uriașul Goliat, care a fost ucis de David, simbolizează orgoliul lor, mândria lor față de propria inteligență.

53. Faptul că cei a căror credință este separată de caritate sunt simbolizați de către filistenii reiese, de asemenea, cu claritate din capitolele profetice ale Scripturii unde se vorbește despre ei:

⁴ Când bătrânul orb Isaac l-a binecuvântat pe Iacob, i-a adăugat numele de Israel, ceea ce înseamnă: din tine să purceadă poporul credincios lui Dumnezeu!

⁵ Vezi „[Judecata de Apoi](#)” de Emanuel Swedenborg

Cu privire la filistenii...

Iată, se ridică niște ape de la miazănoapte, cresc ca un râu ieșit din matcă; înecă țara și ce cuprinde ea, cetatea și locuitorii ei. Țipă oamenii și se bocesc toți locuitorii țării...

Căci Domnul va nimici pe filistenii. (Ieremia 47:1, 2, 4)

„Apele ridicându-se dinspre miazănoapte” reprezintă neadevărurile din infern; „potopul” semnifică devastarea de către acestea a tuturor lucrurilor Bisericii, „cetatea și locuitorii ei” semnifică distrugerea tuturor lucrurilor care țin de doctrina sa. „Țipetele și bocetele” semnifică lipsa oricărui adevăr sau bine din Biserică. „Domnul va nimici pe filistenii” semnifică distrugerea lor.

Nu te bucura, țara filistenilor, că s-a frânt toiagul care te lovea! Căci din rădăcina șarpelui va ieși un vasilisc și rodul său va fi un balaur zburător. (Isaia 14:29)

„Nu te bucura, țara filistenilor” semnifică „cei care se află în credința separată de caritate să nu se bucure că vor rămâne așa”. „Căci din rădăcina șarpelui va ieși un vasilisc” semnifică distrugerea întregului adevăr pe care-l dețineau, datorită mândriei pentru propria inteligență. „Și rodul său va fi un balaur zburător” semnifică gândirea izvorâtă din minciunile răului împotriva adevărilor și binelui Bisericii.

54. Faptul că circumcizia simbolizează purificarea de toate relele iubirii naturale reiese evident din aceste pasaje:

Tăiați-vă împrejur pentru Domnul, tăiați-vă împrejur inimile... ca nu cumva să izbucnească mânia Mea ca un foc... din pricina răutății faptelor voastre. (Ieremia 4:4).

Să vă tăiați dar inima împrejur, și să nu mai fiți tari de cerbice. (Deut. 10:16)

A-ți circumcide inima înseamnă a te purifica de rele. Pe de altă parte, de aici rezultă că printr-un *necircumcis* se înțelege un om care nu e purificat de relele iubirii pur naturale și care, prin urmare, nu manifestă caritate.

Pentru că prin *cei necircumciși* sunt simbolizați cei cu inima impură se spune: *Nici un fiu străin netăiat împrejur la inimă și netăiat împrejur la trup nu trebuie să intre în Lăcașul Meu cel sfânt. (Ezechiel 44:9)*

Nici un om necircumcis nu va mânca din Paștele Domnului. (Exod 12:48)

Că aceștia sunt condamnați. (Ezechiel 28:10, 31:18, 32:19)

Capitolul VIII

Cei a căror credință este separată de caritate sunt simbolizați în *Apocalipsă* de balaur.

55. S-a spus mai sus că, în decursul timpului, fiecare Biserică degenerază ca urmare a două tendințe religioase negative, una provenind din dorința de stăpânire și alta din mândria pentru propria inteligență. Cea dintâi tendință este descrisă și semnificată în Biblie de Babilon, iar a doua de Filistia. Deoarece *Apocalipsă* vorbește despre starea Bisericii Creștine, și mai ales despre natura și sfârșitul său, aceste două tendințe religioase negative sunt tratate atât în general cât și în particular.

Tendința semnificată de Babilon este descrisă în capitolele 17, 18 și 19, și este prostituata care șade pe [fiara stacojie](#), iar cea semnificată de Filistia este descrisă în capitolele 12 și 13 și este balaurul împreună cu cele două fiare care s-au ridicat din mare și din pământ. Deoarece sensul spiritual al Bibliei era ocultat înainte de aceste vremuri, nu a fost îngăduit să se cunoască faptul că această tendință religioasă este simbolizată de balaur și de cele două fiare. *Apocalipsa* nu a fost înțeleasă, mai ales pentru că religia credinței lipsite de caritate prevala atât de mult în lumea creștină, încât nimeni nu putea să vadă că de fapt chiar ea era descrisă acolo, căci orice tendință religioasă negativă produce orbire.

56. Faptul că această convingere religioasă a credinței separate de caritate este semnificată și descrisă în *Apocalipsă* prin balaur și prin cele două fiare, nu numai că mi-a fost comunicat din ceruri, dar mi-a fost și arătat în lumea spiritelor aflată sub ceruri. I-am văzut pe cei aflați în credința separată de caritate adunați la un loc și formând un mare balaur a cărui coadă se întindea până la ceruri; și am mai văzut și alții cu aceeași convingere, separat, având formele unor balauri, în tărâmurile subtile, formele care aparent reflectă corespondențele care există între lucrurile din lumea fizică și aspectele spirituale; de aceea, îngerii din ceruri îi numesc pe aceștia „ai balaurului”, în plus, ei sunt de mai multe feluri. Unii alcătuiesc capul balaurului, alții corpul și alții coada sa. Cei care alcătuiesc coada sunt cei care au falsificat toate adevărurile din Scriptură. De aceea în *Apocalipsă* se spune: „cu coada sa a tras jos a treia parte din stelele cerului”. Prin stelele cerului sunt semnificate cognițiile referitoare la adevăr, iar prin a treia parte este simbolizat sensul spiritual al adevărurilor din Scriptură.

57. Deoarece în *Apocalipsă* prin balaur sunt semnificați cei care se află în credința separată de caritate și pentru că acest lucru nu a fost cunoscut și-a rămas ascuns din lipsa unei cunoașteri a sensului spiritual al Scripturii, vom oferi aici o explicație generală la ceea ce se spune despre balaur în capitolul 12.

58. Iată ce se menționează acolo despre balaur:

Și s-a arătat din cer un semn mare: o femeie înveșmântată cu soarele, care avea luna sub picioare, și pe cap purta o cunună de douăsprezece stele.

Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii, și avea un mare chin ca să nască.

În cer s-a mai arătat tot atunci un alt semn: iată, s-a văzut cum a apărut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne, și care avea șapte cununi împărătești pe cele șapte capete.

Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ.

Balaurul a stat înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul când îl va naște.

Ea a născut un fiu care era un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu, la tronul Lui de domnie.

Și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit dinainte de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaiszeci de zile.

Și apoi am văzut că în cer s-a făcut un mare război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei.

Dar până la urmă n-au putut birui; și nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer.

(Apocalipsă 12:1-8)

Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ și slobod, a început să urmărească plin de ură pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească.

Și femeii i s-au dat cele două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare cu ele în pustie, la locul ei, unde va fi hrănită o vreme, și vremuri, și jumătate de vreme, departe de fața șarpelui celui rău.

Atunci șarpele cel rău a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul.

Și pământul i-a venit în ajutor femeii. Pământul și-a deschis imediat gura și a înghițit tot râul pe care-l aruncase balaurul din gură.

Și atunci balaurul cel rău, mâniat la culme pe femeie, s-a dus să facă război cu ceilalți din seminția ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și care țin la loc de cinste mărturia lui Iisus Hristos.

(Apocalipsa 12:13-17)

59. Explicația acestor cuvinte este următoarea: „În cer s-a arătat atunci un semn mare” semnifică o revelație făcută de Domnul referitoare la viitoarea Biserică, la receptarea doctrinei

acesteia și la cei de care ea va fi atacată. „Femeia înveșmântată cu soarele, care avea luna sub picioare” semnifică Biserica, care, de la Domnul, se află în dragoste și credință; „și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap” semnifică înțelepciunea și inteligența celor care aparțin Bisericii adevărilor divine. „Ea era însărcinată” semnifică nașterea doctrinei. „Țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască” se referă la rezistența opusă de cei aflați în credința separată de caritate, „În cer s-a mai arătat tot atunci un alt semn” semnifică o nouă revelație. „Iată s-a văzut cum a apărut un mare balaur roșu” semnifică credința separată de caritate, balaurul fiind numit roșu din cauza pasiunilor inferioare. „Cu șapte capete” semnifică înțelegerea greșită a Scripturii. „Și zece coarne” semnifică puterea sa datorată faptului că este adoptată de mulți. „Și care avea șapte cununi împărătești pe cele șapte capete” reprezintă adevărilor falsificate ale Scripturii.

„Și cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și le arunca pe pământ” semnifică distrugerea tuturor cognițiilor referitoare la adevăr. „Balaurul a stat înaintea femeii care sta să nască pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște” semnifică ura lor și dorința lor de a distruge doctrina Bisericii încă de la nașterea ei. „Ea a născut un fiu care era un copil de parte bărbătească” semnifică doctrina. „Care va cârmui toate neamurile cu un toiag de fier” semnifică faptul că această doctrină va convinge prin puterea adevărului natural, derivat din adevărul spiritual. Și „copilul a fost apoi răpit și dus la Dumnezeu, la tronul Lui de domnie” semnifică protecția oferită copilului, din ceruri, de către Domnul.

„Și femeia a fugit în pustie” semnifică Biserica primită în inimă de cei puțini, „într-un loc pregătit dinainte de Dumnezeu” semnifică starea sa în timp ce se fac pregătiri pentru ea printre cei mulți. „Ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile” semnifică dezvoltarea ei până la valoarea sa reală.

„Și în cer s-a făcut un mare război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei” semnifică disensiunea și lupta celor a căror credință este separată de caritate împotriva celor care respectă doctrina Bisericii referitoare la Domnul și la viața în caritate.

„Dar până la urmă n-au putut birui” semnifică faptul că au fost învinși de forțele binelui. „Și nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer” semnifică faptul că au fost alungați din cer (paradis) pentru că nu mai meritau să rămână acolo. (*Apocalipsa 12:1-8*)

„Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ și slobod, a început să urmărească plin de ură pe femeia care născuse un fiu care era un copil de parte bărbătească” semnifică infestarea Bisericii cu cei aflați în credința lipsită de caritate.

„Și femeii i s-au dat cele două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare cu ele în pustie, la locul ei” semnifică prudența în timpul cât Biserica este primită de cei puțini. „Unde va fi hrănită o vreme, vremuri, și jumătate de vreme, pentru a fi departe de fata șarpelui celui rău” semnifică până când Biserica dobândește recunoașterea valorii sale reale.

„Atunci șarpele cel rău a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râu” semnifică abundența argumentelor lor, derivate din minciună, cu scopul de a distruge Biserica.

„Și pământul i-a venit în ajutor femeii. Pământul și-a deschis imediat gura, și a înghițit râul, pe care-l aruncase balaurul din gură” semnifică faptul că argumentele lor au căzut singure la pământ, fiind bazate pe minciună.

„Și atunci balaurul cel rău, mâniat la culme pe femeie, s-a dus să facă război cu ceilalți din seminția ei” semnifică ura lor persistentă față de cei care trăiesc în spiritul iubirii. „Care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și care țin la loc de cinste mărturia lui Iisus Hristos” înseamnă cei care duc o viață plină de caritate și cred în Domnul. (*Apocalipsa 12:13-17*)

60. Următorul capitol din *Apocalipsa*, al 13-lea, tratează despre cele două fiare ale balaurului, una care a fost văzută ieșind din mare și cealaltă din pământ; despre prima se vorbește în

versetele 1-10 și despre cea de-a doua în versetele 11-18. Faptul că ele sunt fiarele balaurului reiese evident din versetele 2, 4 și 11 ale acestui capitol. Prima fiară simbolizează credința separată de caritate și confirmările ei, ce decurg din omul natural; cea de-a doua fiară simbolizează credința separată de caritate și confirmările ei extrase din Biblie, care sunt falsificări ale adevărului. Dar voi trece peste explicația acestor pasaje pentru că ele conțin o argumentație pe care ar fi prea plicticos să o expun în întregime. Voi explica doar versetul final:

Cine are cu adevărat pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Și numărul ei este șase sute șizeci și șase⁶. (Apocalipsa 13:18)

„Cine are cu adevărat pricepere, să socotească numărul fiarei” semnifică cei care sunt iluminați să se întrebe despre natura confirmărilor acelei credințe, extrase din Biblie. „Căci este un număr de om” semnifică faptul că natura sa este cea a inteligenței umane limitate. „Și numărul ei este șase sute șizeci și șase” semnifică faptul că toate adevărurile din Biblie sunt falsificate.

Capitolul IX

Cei aflați în credința separată de caritate sunt numiți capre în *Daniel* și în *Matei*

61. Prin țapul din *Daniel* 8 și prin caprele din *Matei* 25 sunt simbolizați cei care se află în credința lipsită de caritate. Aceasta poate să reiasă din faptul că ei se opun berbecului și oilor menționate acolo. Berbecul și oile îi simbolizează pe cei aflați în caritate: căci Domnul este numit în Biblie „Păstorul”, Biserica este numită „stână”, iar oamenii bisericii în general sunt numiți „turma” și mai precis „oile”. Deci, întrucât oile îi simbolizează pe cei aflați în caritate, reiese că prin capre sunt simbolizați cei care nu se află în caritate.

62. Faptul că cei aflați în credința separată de caritate sunt simbolizați prin capre reiese din:

- 1) experiențele avute în lumea spirituală;
- 2) [Judecata de Apoi](#) și cei cărora ea le-a fost aplicată;
- 3) descrierea luptei dintre berbec și țap în *Daniel*;
- 4) neglijarea carității de către cei menționați în *Matei*.

---

⁶ „...Cât despre tine, dragul Meu scrib, trebuie să recunosc că îți cam lipsesc aceste calități. Dacă ar fi să le exprimăm în numere, **la fel ca în cazul iubirii, manifestată ca iubire de Dumnezeu, iubire de semeni și iubire de sine (aceasta este semnificația numărului 666: 600 = numărul corect al omului spiritual; 60= iubirea de aproape; și 6 = iubirea de sine. Prezentate inversat, ele devin numărul diavolului)**, rezultatul în cazul tău ar fi foarte slab, lucru care nu îți face cinste. (Extras din [Secretele Vietii](#), Cap.12, revelate de Domnul Iisus Hristos lui Gottfried Mayerhofer (1870), n.r.)

Ibidem: „...Cei 14 micuți au rămas uimiți de privescerea celor doi copii ai iubirii Mele, care aveau proporțiile exacte pe care ar trebui să le aibă orice trup uman, adică o înălțime de 666 de inch bărbatul (circa 17 metri) și 600 de inch femeia (circa 15 metri), în vreme ce cei salvați nu depășeau înălțimea pe care o aveți și voi astăzi, adică 60 de inch (circa 1,60 metri).” (Extras din [Casa Domnului Vol.1](#), Cap.36, revelată lui Jakob Lorber în 1840, n.r.)

Ibidem: „...Mai întâi, copiii născuți din iubirea Mea și din trupul lui Adam, vă înșelați dacă vă imaginați că înălțimea voastră fizică este cea naturală, căci **666 inch (aproape 17 metri) reprezintă numărul complet al iubirii Mele manifestată în om, unde 600 reprezintă orientarea către Mine, 60 către semenii voștri și 6 către sine.**

...Cei doi copii ai lui Adam din povestirea de față, la fel ca și ceilalți copii ai lui Adam, erau considerabil mai înalți din punct de vedere trupesc decât copiii mult mai slabi ai lui Cain, fiind deopotrivă mai puternici și mai robuști din punct de vedere muscular, dar și al celorlalte organe și membre. (N.B. Motivul pentru care numărul mistic al omului este egal cu cel al adversarului Meu – 666 – este inversat, ceea ce face din Satan ființa cea mai abominabilă în ochii Mei). (Extras din [Casa Domnului Vol.1](#), Cap.37, n.r.)

63. 1) Cei aflați în credința separată de caritate sunt simbolizați în Biblie prin capre. Aceasta reiese din experiențele avute în lumea spirituală.

În lumea spirituală apar toate lucrurile care pot fi văzute în lumea fizică. Există case și palate; paradisuri și grădini și, în ele, toate felurile de copaci; lanuri bogate și pământuri părăginate, câmpii și tufișuri și, de asemenea, turme, toate semănând exact cu cele de pe pământ. Nu există nici o diferență între ele, cu excepția faptului că cele din urmă au o origine naturală (pământescă) iar celelalte au o origine spirituală. De aceea îngerii, fiind spirituali, văd aceste obiecte de origine spirituală, la fel cum oamenii le văd pe cele de origine fizică.

Toate lucrurile care apar în lumea spirituală sunt corespondențe; căci ele corespund sentimentelor îngerilor și spiritelor. Din acest motiv, cei care iubesc binele și adevărul și implicit înțelepciunea și inteligența, locuiesc aici în palate magnifice⁷, înconjurate de grădini pline de pomi încărcăți cu rod, iar în jurul acestora sunt din nou câmpii și pășuni unde se odihnesc turme; toate acestea sunt simbolice.

Dar celor care iubesc răul le corespund aspecte cu un caracter opus. Aceste spirite se află fie în iaduri, în care sunt închise în case de corecție fără ferestre, dar în care există totuși o lumină (*lumen*) ca aceea provenind de la un *ignis fatuus* (foc rătăcitor, himeră); fie se află în locuri pustii și trăiesc în colibe, în jurul cărora toate lucrurile sunt sterpe, unde sunt tot felul de jivine, șerpi, balauri, bufnite și multe alte lucruri corespunzătoare păcatelor lor.

Între cer și iad există un loc intermediar care este numit „[lumea spiritelor](#)”. În această lume ajung toate spiritele oamenilor imediat după moarte; aici, spiritele interacționează unele cu altele într-un mod similar cu cel în care oamenii interacționează unii cu alții pe pământ. Toate lucrurile care apar în această lume sunt, de asemenea, corespondențe. Aici există grădini, crânguri, păduri cu copaci și tufișuri și, de asemenea, câmpii verzi și împodobite cu flori și, în același timp, animale de diferite feluri, blânde sau sălbatice, toate conform sentimentelor spiritelor cărora le corespund. Aici am văzut adesea oi și capre, precum și lupte între ele, similare cu cea descrisă în *Daniel 8*.

Am văzut capre cu coarnele întoarse spre în față sau spre spate și le-am văzut repezindu-se furioase asupra oilor. Am văzut capre cu două coarne cu care loveau violent oile; și când m-am uitat să văd care era motivul, am văzut niște spirite care aveau o dispută referitoare la credință și la caritate. De aici a reieșit clar că credința separată de caritate era ceea ce apărea sub forma unei capre; ceea ce apărea ca oaie era de fapt caritatea din care ia naștere credința, întrucât am asistat frecvent la astfel de scene, am ajuns să știu cu certitudine că cei aflați în credința separată de caritate sunt reprezentați în Biblie prin capre.

64. 2) Cei aflați în credința separată de caritate sunt simbolizați în Biblie prin capre. Aceasta reiese din Judecata de Apoi și cei cărora ea le-a fost aplicată.

Judecata de Apoi s-a aplicat celor care erau „căldicei”, adică cei care aveau o moralitate de fațadă (exterioară), dar erau foarte puțin sau deloc spirituali în interior. Cei care erau răi, atât în aspectele exterioare cât și în interior, au fost trimiși în iad cu mult înainte de Judecata de Apoi; iar cei care erau spirituali atât interior cât și exterior au fost înălțați la ceruri tot cu mult înainte de Judecata de Apoi.

Căci judecata nu s-a realizat asupra celor care erau în paradis, nici asupra celor care erau în iad, ci asupra celor care se aflau în starea intermediară dintre rai și iad și care și-au făcut acolo pentru ei un fel de paradisuri.

---

⁷ O descriere mai detaliată găsiți în lucrarea „[De la Iad la Rai](#)” de Jakob Lorber, n.r.

Faptul că Judecata de Apoi a fost aplicată acestora și nu altora este arătat în mica mea lucrare despre [Judecata de Apoi](#) paragrafele 59, 70, și va fi arătat mai departe în **Continuarea despre Judecata de Apoi**, mai ales în pasajele referitoare la judecarea reformatilor.

Dintre reformati, cei care la acea vreme se aflau în credința separată de caritate, nu numai din punct de vedere al doctrinei ci și ca mod de viață, au fost trimiși în iad; în vreme ce aceia care aveau aceeași credință doar ca doctrină, dar manifestau caritatea în viața lor au fost înălțați în paradis. Din aceste lucruri reiese clar că ei sunt simbolizați prin caprele și respectiv prin oile menționate de Domnul în *Matei 25*, în care El vorbește despre Judecata de Apoi.

65. 3) Cei aflați în credința separată de caritate sunt simbolizați în Biblie prin capre. Aceasta reiese din descrierea luptei dintre berbec și țap în *Daniel*.

Toate lucrurile care apar în *Cartea lui Daniel* se referă, în sens spiritual, la aspecte din paradis și din Biserică; la fel este cu tot ce apare în Sfânta Scriptură, iar acest lucru a fost arătat în lucrarea **Despre Sfânta Scriptură**, paragrafele 5-26. Prin urmare, aceasta este situația și în privința a ceea ce se spune în *Daniel* referitor la lupta dintre berbec și țap:

Am avut o vedenie...

Si iată un berbec cu două coarne stand în picioare în fața fluviului și coarnele lui erau lungi, iar unul mai lung decât celălalt și cel mai lung creștea cel din urmă.

Am văzut cum berbecul împungea cu coarnele spre apus, spre miazănoapte și spre miazăzi... și a ajuns puternic.

Pe urmă a venit un țap de la apus și a cutreierat toată fața pământului... și avea un corn mare între ochi.

A venit până la berbec... și s-a repezit asupra lui cu toată puterea lui...

Și i-a frânt amândouă coarnele... l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare...

Țapului... i s-a frânt cornul cel mare. În locul lui au crescut patru coarne mari...

Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespun de mult spre miazăzi, spre răsărit, și [spre țara cea minunată](#)... și până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele, și le-a călcat în picioare.

S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat lăcașul Său Celui Sfânt...

Cornul a aruncat adevărul la pământ...

Am auzit pe un sfânt vorbind... „în câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul lăcaș și oștirea?”

Și el mi-a zis: „până vor trece... seri și dimineți; apoi sfântul lăcaș va fi curățat”.

(Daniel 8:2-14)

66. Este evident că această viziune prevestește stadiile viitoare ale Bisericii. Căci se spune că mai-marelui oștirii i-a fost luată jertfa necurmată și că locul sanctuarului său a fost surpat și că țapul a aruncat adevărul la pământ; și, de asemenea, că sfântul a spus: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul lăcaș și oștirea?” și a fost până în seara și în dimineața în care sfântul lăcaș va fi curățat. Căci prin seară este simbolizat sfârșitul Bisericii, când va fi [o nouă Biserică](#).

Mai departe, în același capitol, prin regii Mezilor și Perșilor este simbolizat același lucru ca și prin berbec, iar prin regele Greciei același lucru ca și prin țap. Căci în Biblie numele regatelor, națiunilor și popoarelor, ca și cele ale persoanelor și locurilor semnifică aspecte legate de ceruri și de Biserică.

67. Explicația acestor versete este următoarea:

„Berbecul cu două coarne dintre care cel mai lung creștea cel din urmă” se referă la cei aflați în credința izvorâtă din caritate.

„Berbecul lovea cu coarnele la apus, la miazănoapte și la *miazăzi*” semnifică distrugerea răului și a falsității. „Și a ajuns puternic” semnifică dezvoltarea.

„Țapul care venea de la apus, și a cutreierat toată fața pământului” se referă la cei care se află în credința lipsită de caritate și la invadarea Bisericii de către aceștia. Apusul simbolizează răul omului egoist. Faptul că „avea un corn între ochi” semnifică raportarea doar la inteligența proprie.

„Și s-a repezit asupra berbecului cu toată puterea lui” semnifică faptul că a atacat vehement caritatea și credința ce decurge din ea. „Și i-a frânt amândouă coarnele... și l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare” semnifică faptul că el a distrus complet atât caritatea cât și credința; căci cel care o distruge pe una o distruge și pe cealaltă, pentru că ele sunt una.

„Țapului i s-a frânt cornul cel mare” semnifică faptul că nu poate fi obținută nici o cunoaștere spirituală autentică dacă ne bazăm exclusiv pe inteligența proprie. „Și în locul lui au crescut patru coarne” semnifică aplicarea sensului literal al Bibliei drept confirmare.

„Dintr-unul din ele a crescut un mic corn” semnifică ideea că nimeni nu poate împlini Legea și nu poate face binele prin sine însuși. „Care s-a mărit nespun de mult spre *miazăzi*, spre răsărit, și spre [tara cea minunată](#)” semnifică răzvrătirea sa împotriva tuturor lucrurilor Bisericii.

„Și până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele, și le-a călcat în picioare” semnifică distrugerea în acest fel a tuturor cognițiilor binelui și adevărului, care sunt corelate cu caritatea și credința.

„S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat lăcașul Celui Sfânt” semnifică faptul că astfel au fost distruse toate lucrurile referitoare la adorarea Domnului și la Biserica Sa.

„Cornul a aruncat adevărul la pământ” semnifică faptul că acest principiu a falsificat adevărurile Bibliei.

Prin „seara și dimineața când sfântul Lăcaș va fi curățat” este simbolizat sfârșitul acestei Biserici și [începutul unei noi Biserici](#).

68. 4) Cei aflați în credința separată de caritate sunt simbolizați în Biblie prin capre. Aceasta reiese din neglijarea carității de către cei menționați în *Matei*.

Faptul că în *Matei*, prin capre și oi sunt simbolizate aceleași aspecte ca și prin țapul și berbecul din *Daniel* este evident din aceea că în legătură cu oile sunt enumerate lucrările carității și se spune că ele le-au făcut; iar în legătură cu caprele sunt enumerate aceleași lucrări ale carității pe care se spune că ele nu le-au făcut și de aceea au fost condamnate. Căci cei care se află în credința separată de caritate neglijează faptele pentru că ei neagă că acestea au vreo legătură cu mântuirea și cu Biserica. Atunci când caritatea, care constă în fapte, este astfel înlăturată, credința dispăre și ea - deoarece credința își are originea în caritate, iar acolo unde nu există caritate și credință, urmează damnarea.

Dacă toți cei răi ar fi fost simbolizați aici de către capre, nu ar fi fost enumerate toate actele caritabile pe care ele nu le-au îndeplinit, ci relele pe care le-au făcut. Asemenea persoane sunt simbolizate prin capre și în *Zaharia 10:3*:

Mânia mea s-a aprins împotriva păstorilor și voi pedepsi pe țapi.

Și în *Ezechiel 34:17, 18, 21, 22*:

Iată, voi judeca între oaie și oaie, între berbeci și țapi.

Oare nu vă ajunge că pașteți pe pășunea cea bună, de mai călcați în picioare și cealaltă parte a pășunii voastre?...

Pentru că ați împuns cu coarnele voastre toate oile slabe, până le-ați izgonit.

Voi veni în ajutorul oilor Mele, ca ele să nu mai fie o pradă.

Capitolul X

Credința separată de caritate distruge Biserica și tot ceea ce este în legătură cu ea.

69. Credința separată de caritate nu este credință deoarece caritatea este viața, sufletul și esența credinței; și acolo unde nu există credință pentru că nu există caritate, nu există nici Biserică. De aceea Domnul spune:

Când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe Pământ? (Luca 18:8)

70. Am auzit de câteva ori dispute între „capre” și „oi” asupra acestui subiect: dacă cei care s-au stabilit în credința separată de caritate dețin vreun adevăr; și cum aceștia ziceau că ei dețin mult adevăr, situația a fost examinată. Ei au fost întrebați atunci dacă știau ce este iubirea, caritatea și binele; și deoarece acestea erau lucrurile de care ei se separaseră, nu au putut să răspundă altceva decât că nu știau. Au fost întrebați: „Ce este păcatul?”, „Ce este căința?” și „Ce este iertarea păcatelor?”. Pentru că au răspuns că ei, fiind îndreptățiți de credință, beneficiază de iertarea păcatelor, astfel încât acestea nu mai apar, li s-a spus că aceasta nu este adevărat.

Fiind întrebați: „Ce este renașterea?”, ei au răspuns că aceasta este fie botezul, fie iertarea păcatelor prin credință, dar li s-a spus că nu acesta este adevărul. Când au fost întrebați „Ce este omul spiritual?”, ei au răspuns: „Este cel motivat de credința pe care o împărtășim”; și din nou li s-a spus că nu este adevărat. Au fost întrebați în continuare despre izbăvire, despre unirea dintre Domnul Iisus și Tatăl și despre unitatea lui Dumnezeu: iar ei au dat răspunsuri neadevărate. Au mai fost menționate și multe alte subiecte; și după acele întrebări și răspunsuri s-a ajuns la o concluzie. Aceasta a fost că cei care s-au stabilit în credința separată de caritate nu dețin nici un adevăr.

71. Faptul că așa stau lucrurile nu poate fi crezut de ei câtă vreme se află în lume; căci cei care se află în falsitate nu văd decât că falsitățile sunt adevăruri. Ei consideră că nu este important să cunoască mai mult decât aspectele legate de credința lor. În cazul lor, credința este separată de înțelegere, căci este o credință oarbă; și de aceea ei nu își pun întrebări. Mai mult decât atât, acesta este un aspect care poate fi cercetat doar din Sfânta Scriptură, prin intermediul unei înțelegeri iluminate. Astfel că ei falsifică adevărurile din Scriptură, gândindu-se că este vorba doar despre credință atunci când sunt menționate iubirea, căința, iertarea păcatelor și multe alte lucruri legate de acțiunile omului.

72. Acesta este într-adevăr caracterul celor care s-au stabilit doar în credință, atât ca doctrină cât și în viață; dar nu și al celor care, deși au auzit și au crezut că singură credința mântuiește, au evitat totuși relele ca fiind păcate.